

въ близкия градъ и я условилъ слугиня въ дома на единъ богатъ търговецъ. Послѣ се завърналъ въ гората и заживѣлъ като напръдъ.

Но щастieto му въ нищо не провървѣло. . . Натиснала го сиромашия, гладувалъ на често, хранилъ се по-вече съ коравъ хлѣбъ, защото нѣмало кой да му наготви чорбица. Така той почналъ да живѣе, почти като горските диви животни. Дотегналъ му този труденъ животъ, отчаялъ се много и намислилъ да тури край на живота си.

Веднажъ се изправилъ прѣдъ една дълбока яма въ гората и взелъ да си дума: „Ей, Господи! Ти ми отне любимата другарка, жена ми, която бѣше за мене едничката радостъ и ме остави да живѣя такъвъ тежъкъ животъ. Не искамъ вече да живѣя! . . . “

Казалъ тия думи и се хвърлилъ въ дълбоката яма. Какво е станало послѣ съ него, той нищо не помни.

II.

Слѣдъ нѣколко врѣме вѣгличарьтъ дошелъ на себе си, отворилъ очи и вижда, че лежи въ своята земна кѣщица—наречена—*землянка*. Цѣлото му тѣло грохнало: ни рѣцѣ, ни крака може да шава. А около него седи умислена добрата му дъщеря, Милла, съ разплетени дълги черни коси. Момичето се зараждало много, като видѣло баща си въ съзнание; хвърлило се върху му и почнало да го прѣгрѣща, цѣлува и да плаче отъ радостъ.

—Какво търсишъ тука, Милля?—запиталъ жално бащата.